

**ЗАХИСТ КОНСТИТУЦІЙНИХ ПРАВ КРИЗЬ
ПРИЗМУ ЗАХОДІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ПРИ ЗДІЙСНЕННІ КРИМІНАЛЬНОГО
ПРОВАДЖЕННЯ**

М.І. Карпенко

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального права та процесу
ВНЗ «Національна академія управління»
полковник юстиції запасу*

О.Д. Зоря, О.О. Малова

*студентки 4 курсу юридичного факультету
ВНЗ «Національна академія управління»*

Постановка проблеми. На території нашої країни понад 50 років діяв Кримінально-процесуальний кодекс «старого зразка», що був прийнятий ще за часів Радянського Союзу, а саме у 1960 р. Але 20 листопада 2012 р. в дію вступив новий Кримінальний процесуальний кодекс України, що зробив великий прорив у реформування кримінальної юстиції України.

У новому КПК наш законодавець при здійсненні кримінального провадження за зразок узяв перевірений на практиці досвід європейських країн, зміст рішень Європейського суду з прав людини із застосування Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, а також власний вітчизняний досвід. Положення КПК України 2012 р. повністю ґрунтуються на Концепції реформування кримінальної юстиції України, схваленої Радою національної безпеки і оборони України та затвердженої Указом Президента України від 8 квітня 2008 р. №311.

Під час підготовки КПК України 2012 р. були враховані положення Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, відповідні вимоги Європейського суду з прав людини, Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи, досвід країн західної Європи (ФРН, Італія, Франція), східної Європи (Польща, Болгарія, Сербія, Молдова, Естонія, Литва, Латвія) і країн англо-американської правової системи (США, Велика Британія).

У зв'язку з прийняттям нового КПК відбулися суттєві зміни у кримінальному судочинстві, зокрема це стосується такого розділу як «Запобіжні заходи», що за новим КПК називається «Заходи забезпечення кримінального провадження». Даний розділ потребував значного доопрацювання, оскільки одним із найголовніших недоліків Кримінально-процесуального кодексу УРСР був порядок застосування, обрання та скасування запобіжних заходів,

так як їх застосування було пов'язане з обмеженням конституційних прав і свобод людини: вони застосовувались тоді, коли особа ще не була визнана винною.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Стаття ґрунтується на наукових працях відомих українських вчених, суддів та юристів-практиків Г. Кожевнікова, С. Смокова, В. Попелюшко, А. Гринишина та інших.

Мета дослідження полягає в аналізі нових норм Кримінального процесуального кодексу України, щодо загальних положень про запобіжні заходи та підстав їх застосування.

Основні результати дослідження. Особлива увага та новий підхід у КПК відводиться запобіжним заходам, тобто заходам, які покликані забезпечити виконання підозрюваним, обвинуваченим, підсудним покладених на них процесуальних обов'язків. Без запобіжних заходів не обходиться майже жоден кримінальний процес, бо за їх допомогою забезпечується належний, заданий законом перебіг розслідування та судового розгляду кримінальних справ, або, за чинним КПК, провадження у справі про кримінальне правопорушення. Саме через запобіжні заходи законодавець визначає баланс інтересів держави та інтересів особи в кримінальному провадженні.

Одним із найважливіших питань у практиці досудового розслідування і судового провадження є застосування запобіжних заходів як виду кримінального процесуального примусу попереджувального (випереджувального) характеру, пов'язаного з тимчасовим обмеженням (позбавленням) слідчим суддею, судом права особи (підозрюваного, обвинуваченого, засудженого) на свободу і особисту недоторканність. Без запобіжних заходів не обходиться жоден кримінальний процес сучасних держав світу, бо за їх допомогою забезпечується належний, заданий законом перебіг досудового розслідування і судового провадження, а в кінцевому підсумку – захист особи, суспільства, держави від кримінальних правопорушень та виконання інших завдань кримінального судочинства. Залежно від того, як законодавець за допомогою кримінального процесуального закону визначив баланс інтересів держави та інтересів особи через урегулювання мети, підстав, порядку та суб'єктів застосування цих заходів процесуального примусу, можна судити про ступінь свободи в державі і турботу про права людини в ній.

Як вже вищезазначалось, наш законодавець у вже чинному Кримінальному процесуальному кодексі стосовно запобіжних заходів за зразок узяв апробований на практиці крізь призму рішень Європейського суду з прав людини із застосування Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод досвід західноєвропейських демократій, а також, образно кажучи, «гіркий» вітчизняний. А тому є надія, що при належному його застосуванні в Україні, як у Європі і всьому цивілізованому світі, під вартою на час досудового розслідування і за судом будуть утримуватися лише ті обвинувачені у вчиненні тяжких та особливо тяжких злочинів, які: злісно не виконуватимуть своїх процесуальних обов'язків, навмисно протидіятимуть нормальному перебігу кримінального провадження і будуть утримуватися лише для того, щоби вони могли постати перед судом.

По-перше, треба зазначити, що за новим КПК запобіжні заходи стали одним із видів заходів забезпечення кримінального провадження відповідно до ч. 2. ст. 131. Тоді як за попереднім кодексом запобіжні заходи виступали єдиним елементом відповідно до ст. 148 КПК України 1960 р.

Запобіжні заходи застосовувалися до обвинуваченого за наявності достатніх підстав вважати, що підозрюваний, обвинувачений, підсудний, засуджений буде намагатися ухилитися від слідства, дізнання чи суду, виконання процесуальних рішень, продовжувати злочинну діяльність чи заважати встановлювати істину по кримінальній справі.

По-друге, список запобіжних заходів дещо змінився порівняно зі КПК 1960 р. Так, ст. 176 КПК України встановлено, що запобіжними заходами є:

- 1) особисте зобов'язання;
- 2) особиста порука;
- 3) застава;
- 4) домашній арешт;
- 5) тримання під вартою.

Таким чином, з прийняттям нового КПК України запроваджується нова концепція запобіжних заходів, покликана забезпечити дотримання органами слідства прав та свобод підозрюваних та обвинувачених. У новому КПК України з'явилися принципово нові запобіжні заходи (домашній арешт), а також зникли старі запобіжні заходи, такі як підписка про невиїзд, порука громадської організації або трудового колективу та нагляд командування військової частини, які були присутні у КПК 1960 р.

При обранні запобіжного заходу, не пов'язаного з триманням під вартою, на підозрюваного (обвинуваченого), окрім обов'язку перебувати за кожною вимогою до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, може бути покладено один або декілька додаткових обов'язків: не відлучатися з населеного пункту, де він проживає чи перебуває, без дозволу слідчого, прокурора, суду; утримуватися від спілкування з будь-якою особою, визначеною слідчим суддею, судом; не відвідувати місця, визначені слідчим суддею, судом; пройти курс лікування від наркотичної чи алкогольної залежності; докласти зусиль до пошуку роботи чи навчання; здати на зберігання до відповідних органів державної влади свій паспорт, що дає право на виїзд з України чи в'їзд в Україну.

Чинним КПК передбачено застосування електронних засобів контролю, яке полягає у закріпленні на тілі підозрюваного (обвинуваченого) електронного пристрою (чіпа), який дає можливість відслідковувати та фіксувати його місцезнаходження. Електронні засоби контролю можуть застосовуватися слідчим на підставі ухвали слідчого судді або суду про обрання до підозрюваного (обвинуваченого) будь-якого запобіжного заходу, не пов'язаного з позбавленням волі, а працівниками органів внутрішніх справ – на цій же підставі при обранні запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту.

Особисте зобов'язання.

Особисте зобов'язання полягає в обов'язку підозрюваного або обвинуваченого виконувати приписи, передбачені КПК і покладені на нього слідчим суддею або судом.

Підозрюваному або обвинуваченому в письмовому вигляді із підписом повідомляють про покладені на нього обов'язки та пояснюють, що в разі їх невиконання до нього може бути застосований більш жорсткий запобіжний захід і стягнення штрафу в сумі від 0,25 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати. Контроль за виконанням особистого зобов'язання здійснює слідчий, а якщо справа перебуває у провадженні суду, то прокурор.

Особисте зобов'язання підозрюваного або обвинуваченого може полягати в обов'язках:

- прибувати на кожну вимогу суду або іншого органу державної влади;
- прибувати до певної службової особи за визначеною періодичністю;
- не покидати населений пункт, в якому особа зареєстрована, мешкає або перебуває, без дозволу слідчого прокурора або суду;
- повідомляти слідчого, прокурора або суд про зміну свого місця проживання та/або місця роботи;
- утримуватися від спілкування з будь-якою особою, визначеною слідчим суддею, судом, або спілкуватися з такою особою з дотриманням умов, визначених слідчим суддею, судом;
- не відвідувати місця, визначені слідчим суддею або судом;
- пройти курс лікування від наркотичної та алкогольної залежності;
- докласти зусилля до пошуку роботи або навчання;
- здати на зберігання відповідним органам державної влади свій паспорт (паспорти) для виїзду за кордон, інші документи, що дають право на виїзд з України і в'їзд в Україну;
- носити електронний засіб контролю (ЕЗК).

Як бачимо, цей запобіжний захід є насправді модифікованою підпискою про невиїзд. При цьому обов'язки підозрюваного або обвинуваченого значно розширені й не обмежуються одним лише зобов'язанням не залишати місце проживання.

Особиста порука.

Особиста порука полягає в наданні особами, яких слідчий суддя або суд вважає такими, що заслуговують довіри, письмового зобов'язання про те, що вони поручаються за виконання підозрюваним, обвинуваченим, покладених на нього обов'язків, і зобов'язуються за необхідності доставити його в орган досудового розслідування або в суд за першої вимоги. Кількість поручителів визначає слідчий суддя або суд, який обирає запобіжний захід. Наявність одного поручителя може бути визнано достатнім лише тоді, коли ним є особа, що заслуговує на особливу довіру.

Поручитель може відмовитися від узятих на себе зобов'язань до виникнення підстав, що спричинять його відповідальність. Тоді він забезпечує явку підозрюваного або обвинуваченого в орган досудового слідства або суду для вирішення питання про заміну йому запобіжного заходу.

У разі невиконання поручителем узятих на себе зобов'язань з нього стягують штраф у таких розмірах:

1. під час провадження щодо злочину, за вчинення якого передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк не більше трьох років або інше,

більш м'яке покарання — від двох до п'яти розмірів мінімальної заробітної плати;

2. під час провадження щодо злочину, за вчинення якого передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк від трьох до п'яти років, — від п'яти до десяти розмірів мінімальної заробітної плати;

3. під час провадження щодо злочину, за вчинення якого передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на термін від п'яти до десяти років, — від десяти до двадцяти розмірів мінімальної заробітної плати;

4. під час провадження щодо злочину, за вчинення якого передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк більше десяти років, — від двадцяти до п'ятдесяти розмірів мінімальної заробітної плати.

Як бачимо, законодавець залишив тільки особисту поруку як більш ефективний захід порівняно з порукою громадської організації або трудового колективу.

Застава.

Застава — це внесення коштів у грошовій одиниці України на спеціальний рахунок, визначений у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, для забезпечення виконання підозрюваним або обвинуваченим покладених на нього обов'язків, за умови, що внесені кошти підуть у дохід держави у разі невиконання цих зобов'язань.

Застава може бути внесена як самим підозрюваним, обвинуваченим, так і іншою фізичною чи юридичною особою (заставником).

Але заставодавцем не може бути юридична особа державної чи комунальної власності або такою, що фінансується з місцевого, державного бюджету, бюджету Автономної Республіки Крим, або в статутному капіталі якої є частка державної або комунальної власності, або яка належить суб'єкту господарювання, який перебуває у державній або комунальній власності.

Розмір застави визначає слідчий суддя або суд з урахуванням обставин кримінального злочину, майнового та сімейного стану підозрюваного, обвинуваченого, інших даних про його особу і ризиків, передбачених КПК. Розмір застави повинен достатньою мірою гарантувати виконання підозрюваним або обвинуваченим покладених на нього обов'язків і не може бути наперед непомірним для нього.

Розмір застави визначається у таких межах:

1) щодо особи, підозрюваної або обвинуваченої у вчиненні злочину невеликої або середньої тяжкості, — від одного до двадцяти розмірів мінімальної заробітної плати;

2) щодо особи, підозрюваної або обвинуваченої у вчиненні тяжкого злочину, — від двадцяти до вісімдесяти розмірів мінімальної заробітної плати;

3) щодо особи, підозрюваної або обвинуваченої у вчиненні особливо тяжкого злочину, — від вісімдесяти до трьохсот розмірів мінімальної заробітної плати.

Як виняток, коли слідчий суддя або суд встановить, що застава в зазначених межах не здатна забезпечити виконання особою, яку підозрюють або обвинувачують у скоєнні тяжкого або особливо тяжкого злочину, покладених

на неї обов'язків, застава може бути призначена в розмірі, що перевищує вісімдесят або триста розмірів мінімальної заробітної плати відповідно.

У разі невиконання зобов'язань заставодавцем, а також якщо підозрюваний або обвинувачений, якого належним чином повідомили, не з'явився на виклик до слідчого, прокурора, слідчого судді або в суд без поважних причин або не повідомив про причини своєї неявки, чи порушив інші покладені на нього під час застосування запобіжного заходу обов'язки, застава піде у дохід держави і зарахується до спеціального фонду Державного бюджету України. Тоді слідчий суддя або суд вирішує питання про застосування запобіжного заходу у вигляді застави в більшому розмірі або іншого запобіжного заходу.

Заставу, яка не пішла в дохід держави, повертають підозрюваному, обвинуваченому або заставнику після припинення дії цього запобіжного заходу. При цьому заставу, внесену підозрюваним, обвинуваченим, суд може повністю або частково направити на виконання вироку щодо майнових стягнень. Заставу, внесену заставодавцем, суд може направити на виконання вироку щодо майнових стягнень лише за його згоди.

Домашній арешт.

Домашній арешт — явище абсолютно нове для нашої країни (якщо, звичайно, не брати до уваги його застосування в Російській імперії) і полягає в забороні підозрюваному або обвинуваченому залишати своє житло цілодобово або у певний період доби.

Домашній арешт може бути застосований до особи, яку підозрюють у вчиненні злочину, за який передбачено покарання у вигляді позбавлення волі.

Працівники органів внутрішніх справ з метою контролю за поведінкою підозрюваного або обвинувачуваного, який перебуває під домашнім арештом, мають право з'являтися в помешканні цієї особи, вимагати надати усні чи письмові пояснення щодо питань, які пов'язані з виконанням покладених на неї зобов'язань, а також використовувати електронні засоби контролю.

Застосування електронних засобів контролю полягає в закріпленні на тілі особи пристрою, що дозволяє відстежувати і фіксувати її місцеперебування. Такий пристрій має бути захищений від самостійного зняття, ушкодження або іншого втручання в його роботу з метою ухилення від контролю і сигналізувати про спроби особи здійснити такі дії.

Термін дії ухвали слідчого судді про утримання особи під домашнім арештом не може перевищувати двох місяців. За необхідності строк утримання особи під домашнім арештом може бути продовжено за клопотанням прокурора в межах терміну досудового розслідування, проте сукупний термін перебування особи під домашнім арештом під час досудового розслідування не може перевищувати шести місяців. Після закінчення цього терміну ухвала про застосування запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту припиняє свою дію, і запобіжний захід вважається скасованим.

Тримання під вартою.

Утримання під вартою є винятковим заходом, який застосовують у разі, якщо прокурор доведе, що жоден з більш м'яких заходів не буде дієвим.

Строк дії ухвали слідчого судді, суду про тримання під вартою, який обчислюється з моменту затримання чи взяття під варту, не може перевищувати шістдесяті днів.

КПК встановлює чіткі критерії застосування цього запобіжного заходу. Утримання під вартою можуть застосувати тільки:

1) до особи, підозрюваної або обвинуваченої у вчиненні злочину, за який законом передбачено основне покарання у вигляді штрафу в розмірі трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, — лише у разі, якщо прокурор доведе, що підозрюваний, обвинувачений не виконав обов'язки, покладені на нього при застосуванні іншого, раніше обраного запобіжного заходу, або не виконав в установленому порядку вимог про внесення коштів як застави і за умови подання документа, який це підтверджує;

2) до раніше засудженої особи, підозрюваної або обвинуваченої у вчиненні злочину, за який законом передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк до трьох років, — лише в разі, якщо прокурор доведе, що, перебуваючи на волі, ця особа переховувалася від органу досудового слідства або суду, перешкоджала кримінальному провадженню чи їй повідомили про підозри у вчиненні іншого злочину;

3) до раніше не засудженої особи, підозрюваної або обвинуваченої у вчиненні злочину, за який законом передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк до п'яти років, — лише у разі, якщо прокурор доведе, що, перебуваючи на волі, ця особа переховувалася від органу досудового слідства або суду, перешкоджала кримінальному провадженню або їй повідомили про підозри у вчиненні іншого злочину;

4) до раніше не засудженої особи, підозрюваної або обвинуваченої у вчиненні злочину, за який законом передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк більше п'яти років;

5) до раніше засудженої особи, підозрюваної або обвинуваченої у вчиненні злочину, за який законом передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на термін понад три роки;

6) до особи, яку розшукують компетентні органи іноземної держави за кримінальний злочин, через що може бути вирішено питання про екстрадицію особи такій державі для притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку, в порядку і на підставах, передбачених КПК або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

Є тут і надто суттєва новизна. Вона зводиться до того, що слідчий суддя, суд при застосуванні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою тією ж ухвалою зобов'язаний визначити питання щодо застави, достатньої для забезпечення виконання обвинуваченим передбачених процесуальним законом обов'язків. Обвинувачений або заставодавець мають право у будь-який момент внести заставу у визначеному розмірі. Уповноважена особа місця ув'язнення, отримавши та перевіривши документ, що підтверджує внесення застави, а на це їй відведено один робочий день, негайно здійснює розпорядження про звільнення обвинуваченого з-під варті. З моменту звільнення

з-під варти у зв'язку із внесенням застави обвинувачений вважається таким, до якого застосовано запобіжний захід у вигляді застави.

Відійти від цього правила і не визначити розмір застави слідчий суддя або суд має право:

- щодо злочину, вчиненого із застосуванням насильства або погрози його застосування;
- щодо злочину, який спричинив загибель людини;
- щодо особи, якій у цьому провадженні вже обрали запобіжний захід у вигляді застави, проте була нею порушена.

По-третє, відповідно до ст. 177 КПК України метою застосування запобіжного заходу є забезпечення виконання підозрюваним, обвинуваченим покладених на нього процесуальних обов'язків, а також запобігання спробам:

- 1) переховуватися від органів досудового розслідування та (або) суду, або;
- 2) незаконно впливати на потерпілого, свідка, іншого підозрюваного, обвинуваченого, експерта, спеціаліста у цьому ж кримінальному провадженні, або;
- 3) перешкоджати кримінальному провадженню, або;
- 4) вчинити інше кримінальне правопорушення чи продовжити кримінальне правопорушення, у якому він підозрюється, обвинувачується.

При цьому підставою застосування запобіжного заходу є наявність обґрунтованої підозри у вчиненні особою кримінального правопорушення, а також наявність ризиків, які дають достатні підстави слідчому судді, суду вважати, що підозрюваний, обвинувачений, засуджений може здійснити дії, передбачені частиною першою статті 177 КПК. Слідчий, прокурор не мають права ініціювати застосування запобіжного заходу без наявності для цього підстав, передбачених КПК України.

Запобіжні заходи можуть застосовуватись як на стадії досудового розслідування, так і під час судового провадження. Так, у відповідності до ч. 4 ст. 176 КПК України запобіжні заходи застосовуються: під час досудового розслідування – слідчим суддею за клопотанням слідчого, погодженим з прокурором, або за клопотанням прокурора, під час судового провадження – судом за клопотанням прокурора.

На наш погляд, позитивною новелою стала ч. 3 ст. 176 КПК України, яка визначає, що слідчий суддя, суд відмовляє у застосуванні запобіжного заходу, якщо слідчий, прокурор не доведе, що встановлені під час розгляду клопотання про застосування запобіжних заходів обставини є достатніми для переконання, що жоден із більш м'яких запобіжних заходів, передбачених частиною першою цієї статті, не може запобігти доведеним під час розгляду ризику або ризикам вчинення обвинуваченим, підозрюваним відповідних дій.

Також, ст. 178 КПК України встановлює, що при вирішенні питання про обрання запобіжного заходу, крім наявності ризиків, слідчий суддя, суд на підставі наданих сторонами матеріалів зобов'язаний оцінити в сукупності всі обставини, у тому числі:

- 1) вагомість наявних доказів про вчинення підозрюваним, обвинуваченим кримінального правопорушення;

2) тяжкість покарання, що загрожує відповідній особі у разі визнання підозрюваного, обвинуваченого винуватим у кримінальному правопорушенні, у вчиненні якого він підозрюється, обвинувачується;

3) вік та стан здоров'я підозрюваного, обвинуваченого;

4) міцність соціальних зв'язків підозрюваного, обвинуваченого в місці його постійного проживання, у тому числі наявність в нього родини й утриманців;

5) наявність у підозрюваного, обвинуваченого постійного місця роботи або навчання;

6) репутацію підозрюваного, обвинуваченого;

7) майновий стан підозрюваного, обвинуваченого;

8) наявність судимостей у підозрюваного, обвинуваченого;

9) дотримання підозрюваним, обвинуваченим умов застосованих запобіжних заходів, якщо вони застосовувалися до нього раніше;

10) наявність обґрунтованої підозри у вчиненні іншого кримінального правопорушення.

11) розмір майнової шкоди, у завданні якої підозрюється, обвинувачується особа, або розмір доходу, в отриманні якого внаслідок вчинення кримінального правопорушення підозрюється, обвинувачується особа, а також вагомість наявних доказів, якими обґрунтовуються відповідні обставини.

Висновки. Таким чином, за новим КПК України слідчий або прокурор зобов'язані доводити слідчому судді, суду обґрунтованість застосування обраного запобіжного заходу та неможливість застосування більш м'якого запобіжного заходу, а суд при призначенні запобіжного захисту зобов'язаний оцінити в сукупності всі обставини справи. Ці нововведення покликані запобігти зловживанню слідчим та/або прокурором, оскільки на практиці ці особи часто безпідставно ініціювали застосування тримання підозрюваного під вартою як запобіжного засобу для тиску на нього.

Хотіли би відмити, що у новому КПК України запроваджено нову концепцію порядку застосування запобіжних заходів, зокрема реалізовано принцип змагальності сторін через участь підозрюваного, обвинуваченого, захисника під час вирішення судом питання про застосування запобіжних заходів, а також наділення їх відповідними процесуальними правами.

Підсумовуючи все вищевикладене, можна дійти висновку, що новий КПК покликаний удосконалити правове регулювання у сфері кримінального судочинства, привнести у нього європейські цінності та принципи, перетворити неухильне дотримання прав людини у ключову ідею всього кримінального процесу, а також забезпечити реальну, а не задекларовану рівність процесуальних можливостей сторін кримінального провадження та утвердити змагальність процесу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кримінальний процесуальний кодекс України. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України: Закон України: чинне законодавство з 19 листопада 2012 року (ОФІЦ ТЕКСТ). – К. : Паливода А.В., 2012. – 382 с.

2. Кримінально-процесуальний кодекс України в редакції 1960 року.

3. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар: У 2 т. – Т 1 / О.М. Бандурка, Є.М. Блажівський, Є.П. Бурдоль та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація, В.П. Пшонки, А.В. Портнова. – Х. : Право, 2012. – 768 с.

4. Лобойко Л.М. Реформування кримінально-процесуального законодавства в Україні (2006- 2011 роки): Частина 1. Загальні положення і досудове провадження: Монографія / Л.М. Лобойко. – К. : Істина, 2012. – 288 с.

Карпенко М.І., Зоря О.Д., Малова О.О. Захист конституційних прав крізь призму заходів забезпечення при здійсненні кримінального провадження

У статті розглядаються питання класифікації заходів забезпечення кримінального провадження згідно чинного нині Кримінального процесуального кодексу України, прийнятого Верховною Радою у другому читанні 13.04.2012 р., наводиться авторське бачення цієї проблематики.

Ключові слова: кримінальний процесуальний кодекс; заходи забезпечення кримінального провадження; особисте зобов'язання; особиста порука; застава; домашній арешт; тримання під вартою.

Карпенко Н.И., Зоря Е.Д., Малова Е.О. Защита конституционных прав через призму мер обеспечения при осуществлении криминального производства

В статье рассматриваются вопросы классификации мер обеспечения уголовного производства согласно действующему Уголовному процессуальному кодексу Украины, принятому Верховной Радой во втором чтении 13.04.2012 г., приводится авторское видение этой проблемы.

Ключевые слова: кримінальний процесуальний кодекс; меры обеспечения уголовного производства; личное обязательство; личное поручительство; застава; домашний арест; содержания под стражей.

Karpenko M.I., Zoria O.D., Malova O.O. Constitutional rights advocacy in the context of criminal procedure actions

Issues of criminal procedure actions classification under the current Criminal Procedure Code of Ukraine adopted by the Parliament in the second reading on April, 13, 2012 are considered. Authors' insights into the given problem set are offered.

Keywords: criminal procedure code; actions to support criminal procedure; personal commitment; bail; recognisance, house arrest, detain in custody.

Стаття надійшла до редакції 07.03.2013.